

Ἐκ τοῦ γελοιογραφικοῦ μέρους, τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος ὑπὸ τοῦ κ. Σκόκου καλλιστῆς Ἡμερολογίου — οὐ-
τινος τὴν ἀπόκτησιν συνιστῶμεν τοῖς ἀναγνώσταις ἡ-
μῶν — ἀποσπῶμεν τὸ κατωτέρω χαριέστατον διηγη-
μάτιον τοῦ κ. Εὐαγγέλου Κουσουλάκου — συντάκτου
τοῦ Ἄστεως — ὅστις τυγχάνει γνωστός καὶ ἐξ ἄλλων
αὐτοῦ ἔργων καὶ ἐν τοῖς «Ἐκλεκτοῖς» δημοσιευθέντων.
Τὸ διηγημάτιον τοῦτο θὰ εὐαρεστήσῃ μὲν, πεποίθα-
μεν, τοὺς μεγάλους ἐκ τῶν ἀναγνώστων ἡμῶν, θὰ
διδάξῃ δὲ συγχρόνως καὶ τοὺς μικροὺς.

Σ. τ. Δ.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΥ

ΔΥΟ ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΚΑΝΟΥΝ ΕΝΑ... ΞΥΛΟΚΟΠΗΜΑ

Διήγημα ἐκ τοῦ φυσικοῦ

Ὁ ἥρως μου ὀνομάζεται Πλάτων· εἶνε
μαθητὴς γυμνασίου καὶ ἀγαπᾷ, ὡς ὁ φι-
λόσοφος, τοῦ ὁποίου φέρει τὸ ὄνομα, τοὺς
δικηγόρους — κατὰ τὴν ὥραν τοῦ μαθήμα-
τος — καὶ τὴν δεσποινίδα Ἑλένην — κατὰ
τὰς ἄλλας ὥρας. Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ στα-
δίου τοῦ ἔτρεφεν ἄσθεστον
ἔρωτα πρὸς τὴν γείτονα αὐ-
τοῦ δεσποινίδα Ἀντιγόνην,
ἀλλ' ἄφ' ὅτου ὁ καθηγητὴς
του εἶχε τὴν ἀπρονοήσιαν
νὰ διδάξῃ τὸ ὁμώνυμον δρᾶ-
μα τοῦ Σοφοκλέους, χάριν
τοῦ ὁποίου ἔμεινεν εἰς τὴν
ιδίαν τάξιν, ὁ ἔρως μετε-
τράπη εἰς φοβερὸν μῖσος.
Ἵπάρχει ὁμως καὶ γνώμη,
ὅτι ὁ ἔρως ἐσβέσθη διὰ ραβ-
δισμού τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς καὶ γενναίας
ψυχρολουσίας, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ ἐπιβε-
βαιούσιν οὔτε οἱ γείτονες, οὔτε τὸ ἀστυ-
νομικὸν Δελτίον.

Τὸ ἰνδαλμα τοῦ Πλάτωνος, εἰπομεν,
ὀνομάζεται Ἑλένη. Τί ὄνομα πεζὸν δι'
ἓνα ρωμαντικὸν ἔραστήν! Ἀλλ' ἡ καλλο-
νή της; Ἐκείνη ἠδύνατο νὰ τρώσῃ τὴν
καρδίαν καὶ τοῦ μᾶλλον ἀναισθήτου φοι-
τητοῦ τῆς φιλολογίας. Ἡ Ἑλένη ἦτο μα-
θήτρια — ἃς εἰπώμεν — τοῦ Ἀρσακείου καὶ
οὐδέποτε διενεόθη νὰ ἐκδώσῃ ἐφημερίδα

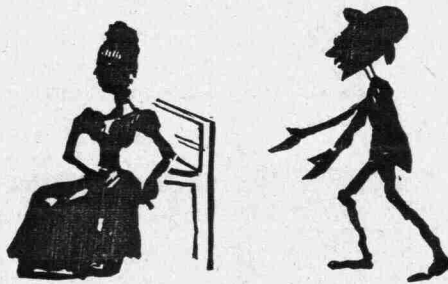

ἢ νὰ γράψῃ εἰς περιοδικὸν· ἀπλῶς ἐσκέ-
πτετο πῶς νὰ λάβῃ τὸ πτυχίον της καὶ
ἐπρωτίμα ν' ἀναγινώσκῃ μᾶλλον τὰ διδ-
σκόμενα ἐν τῷ σχολείῳ δράματα ἢ τὰ
«Δράματα τῶν Παρισίων» τοῦ Ponson du
Terrail, τὰ ὁποῖα ὁ Πλάτων εἶχεν ὑπὸ
τὸ προσκεφάλαιόν του, ὡς ὁ μέγας Ἀλέ-
ξανδρος τὸν Ὀμηρον.

Ἐννοεῖτε τώρα εὐκόλως, ὅποσον ἠδύ-
νατο ὁ ἔρως νὰ συμβιβασθῇ τοὺς δύο αὐ-
τοὺς χαρακτῆρας!

Ἦτο ἡ ὥρα 5 μ. μ.

Ἡ Ἑλένη εἶχεν ἐπιστρέψει ἐκ τοῦ σχο-
λείου καὶ ἐκάθητο ἐν τῷ δωματίῳ της
μελετῶσα πρὸ τοῦ κομποῦ αὐτῆς γραφείου
τὰ μαθήματα τῆς ἐπομένης ἡμέρας. Καὶ
ὁ Πλάτων ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ σχολείου
του, ἀλλ' αὐτὸς ἔρριψε τὰ βιβλία καὶ ἤρ-
χισε νὰ μελετᾷ... σχέδια κατακτήσεως
τῆς καρδίας ἐκείνης. Ἐσκέφθη νὰ τὴν ἀρ-
πάσῃ, ὡς ὁ Πάρις τὴν Ἑλένην τοῦ Μενε-
λάου, καὶ ἀποτόμως νὰ τῇ ἐκφράσῃ οὕτω
τὸν διακαῆ πόθον του, ἀλλ' ἐφοβεῖτο δεύ-
τερον Τρωικὸν πόλεμον μεταξύ αὐτοῦ καὶ
τοῦ πατρὸς της, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτο βέ-
βαιος, ὅτι δὲν θὰ ἐξήρχετο νικητής.

Τί νὰ κάμῃ λοιπόν;

Νὰ μαλακῇ τὴν σκληρὰν καρδίαν της
διὰ τῆς πειθοῦς. Τὸ ἀπεφάσισε καὶ ἤρ-
χισε νὰ τὸ πραγματοποιῇ. Εἰσῆλθε συγκε-
νημένος εἰς τὸ δωμάτιόν της — εἶχε τὸ δι-
καίωμα αὐτό, ἀφοῦ ἦσαν πάροις, αἱ δὲ
οἰκογένειαι τῶν συνεδέοντο διὰ στενῆς
φιλίας — καὶ δι' ἐπιδεξίου τρόπου ἀφῆκε
νὰ κλεισθῇ ἡ θύρα.

— Αἰωνίως θὰ διαβάζῃς, Ἑλενίτσα,
αὐτὰ τὰ σχολαστικὰ βιβλία; Ἦτο ἡ πρῶ-
τη ἐπιθεσις.

— Μὰ δὲν βλέπω τί ἄλλο πρέπει νὰ
κάμω. Ἦτο ἡ πρώτη ἀμυνα.

Ἐγένετο ἀνακωχὴ πέντε λεπτῶν. Τὰ

χείλη ἐκείνου ἦσαν ἔτοιμα διὰ γενναίαν
ἐπιθεσιν· αἱ χεῖρες ἐκείνης προπαρεσκευά-
ζοντο διὰ γενναιοτέραν ἀμυναν, ἥτις ἠ-
δύνατο νὰ φέρῃ καὶ χαρακτῆρα ὑπερβᾶ-
σεως.

— Λοιπὸν δὲν αἰσθάνεσσι κανένα ζῆ-
λον πρὸς ἄλλα ἀντικείμενα ἐκτὸς τῶν ἀ-
νοήτων αὐτῶν βιβλίων;

— Οὐδένα.

— Καὶ ἐὰν εὐρίσκετο κανεὶς νὰ σοῦ ἐ-
λεγειν ὅτι;

— Ὡς τὸν ἐθεώρου ἀνόητον.

— Καὶ ἐὰν ἤμην ἐγώ;

— Ὡς ἐπέμενον εἰς τὴν γνώμην μου.

— Δὲν με ἀγαπᾷς λοιπόν, Ἑλενίτσα μου;

— Ὁχι.

— Ν' ἀπελπισθῶ· δὲν με ἀγαπᾷς;

— Ὁχι, σὰς λέγω ἐκ δευτέρου.

Ἡ σιωπὴρὰ ἀνακωχὴ ἐπανελήφθη. Ὁ
Πλάτων ἐστηρίχθη ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ γλα-
φυροῦ γραφείου καὶ παρετήρει μὲ ἀπλα-
νὲς βλέμμα ἐπ' ἀνοικτοῦ βιβλίου.

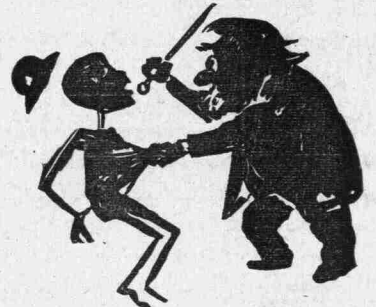
— Με ἀγαπᾷς! ἀνεφώνησεν ἑξαλλος ἐκ
τῆς χαρᾶς, με ἀγαπᾷς, Ἑλενίτσα...

— Καὶ πῶς τὸ ἀνεκάλυψες; ἤρ-
ξεν ἐκπληκτος ἐκείνη.

— Μοῦ τὸ εἶπεν αὐτὸ τὸ βιβλίον. Εἶνε
ἡ γραμματικὴ σου, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχεις
τυφλὴν ὑπακοήν. Δὶς μοι ἡρνήθης, ὅταν
σοῦ εἶπον, ὅτι με ἀγαπᾷς· λοιπὸν παρα-
τήρησε τί γράφεις ἐδῶ: «Δύο ἀρνήσεις
κάνουν μίαν κατάφασιν».

Εὐθύς ὡς ἐτελείωσε τὴν τελευταίαν λέ-
ξιν ἐπανελάβε τὴν ἐπιθεσιν ὁ ἀκαταπό-
νητος ἔραστής, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην
διὰ χειραψιδῶν. Ἡ σκληρὰ κόρη ἀντέταξε
τὰ αὐτὰ ὄπλα καὶ ἰσχυρὰς φωνάς.

Ἐπὶ τέλους ἀνοίγεται ἡ θύρα καὶ φαί-
νεται ἡ αὐστηρὰ φυσιογνωμία τοῦ εὐσώ-
μου πατρὸς τῆς πολιορκηθείσης νεάνιδος.

— Μὲ ὥρα ἔχω, βρωμόπαιδο, ποῦ σὲ
ἀκούω νὰ βρασιλίζῃς τὸ κορίτσι μου, ἀλλὰ
ἔπρεπε νὰ ἰδῶ ποῦ θὰ φθάσῃς... εἶπεν
ἐξηγριωμένος. Αὐτὴ ἡ γραμματικὴ, μὲ
τὴν ὁποίαν ἔκαμες τὴν ἀνακάλυψιν, εἶνε
παλαιὰ ἐκδοσις. Ἡ ἰδική μου λέγει, ὅτι
«δύο ἀρνήσεις κάνουν... ἓνα ξηλοκόπη-
μα» καὶ ἰδοὺ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ κανόνος.

Ἠκούσθη μεγάλη ταραχὴ ἐν τῷ δω-
ματίῳ. Ὁ ἐρωτύλος νεανίσκος ἐξῆλθε
αὐτοῦ τρέχων βιαίως καὶ διωκόμενος ὑπὸ
τοῦ κακοῦ του δαίμονος. Ἐκ τῶν ὀφθαλ-
μῶν τῆς Ἑλένης ἔρρευσαν δύο δάκρυα ὡς
μαργαρίται, ὅταν δὲ ἤρχισε νὰ διευθετῇ
τὰ πράγματα καὶ τὰ βιβλία, ἔρριψε τὰ
βλέμματά της ἐπὶ τῆς γραμματικῆς καὶ
τὸ κατηραμένον αὐτὸ βιβλίον εἰς δύο του
σελίδας ἐπεδείκνυε προπετῶς τὸ ρῆμα...
«τύπτω».

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

Κυρίας, Οὐρανίας Χριστίδου, Εἰρήνης Σπ. Μ.
χάλη, κκ. Σπ. Δεσποτόπουλον, Ἀριστ. Ι. Μανιά-
κη, Π. Οικονόμου, Θ. Παντελίδην, Μιχαήλ Μα-
κάην, Α. Τσαουσόπουλον, Δημήτριον Μαλασπίναν,
Παν. Ζαρεφόπουλον, Α. Ρέντζον, Π. Ι. Παπανα-
στασίον, Ἰω. Σταθόπουλον, Κ. Βότσαρην, Ἰω. Δε-
ληγιάννην, Ἰω. Μπουρνιάν, Κωνστ. Σωτήρχον, Κ.
Π. Διανέλλον, Ν. Γ. Ρωσσίδην, Κωνστ. Βασιλείου,
Κωνστ. Μεσάρην, Εὐαγγελινὸν Γαλάνον, Ἀλέξαν-
δρον Τρουμπέταν, Κωνστ. Κατσαττήν, Γεράσι. Δ. Μωράτον,
Συνδρομαὶ Ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.